

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.676 van 14 maart 2002
in de zaak A.104.402/XIV-4331.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. GEVERS,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 122 bus 3c

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 januari 1967 en van Iraanse nationaliteit, op 8 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 8 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 februari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN EYGEN die, loco Advocaat J. GEVERS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 december 2000 en verklaart zich vluchteling op 17 januari 2001.

1.2. Op 31 januari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchteling- en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 2 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is.

Betrokkene werd verhoord op 2 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Farsi machtig is. Betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran. Betrokkene zou oorlogsinvalide zijn. Hijzelf zou geen hulp hebben gekregen van de overheid, noch financieel, noch psychologisch. Op een dag zouden betrokkene en andere oorlogsinvaliden besloten hebben te gaan protesteren bij de ‘Bonyad Djanbazan’, in Karadj. Dit zou op 28 aban 1379 (18/11/2000) gebeurd zijn. Ze zouden met een 25-tal invaliden naar de zetel van de ‘Bonyad’ in Karadj zijn gegaan. Daar zouden ze buiten met mekaar staan praten hebben. Na een tijdje zou één van de verantwoordelijken buiten gekomen zijn en zou hen uitgenodigd hebben binnen te komen. Dat zouden ze ook gedaan hebben. Daar zou de verantwoordelijke hen toegesproken hebben. Vervolgens zouden de invaliden tegen een glazen deur geduwd zijn en zou er een brandje geweest zijn in de zaal waar ze zaten. Vervolgens zouden agenten van de ‘Gorouhe Zarbat’ hen aangevallen hebben. Daarop zou betrokkene geslagen zijn maar zou erin geslaagd zijn te vluchten via een kanaal dat langs het gebouw liep. Vervolgens zou hij door een bos naar de weg tussen Karadj en Teheran gelopen zijn. Daar zou hij (met) een taxi naar Teheran hebben genomen en zo naar een huis van zijn broer, R., zijn gegaan. In dat huis zou betrokkene twee weken ondergedoken zijn. Intussen

zou zijn vriend Hasan, ook een invalide en aanwezig bij de manifestatie, hem gebeld hebben om te waarschuwen dat verschillende invaliden die er die dag bij waren, gearresteerd of verdwenen waren. Dan zou betrokkene naar Tabriz vertrokken zijn. Daar zou hij twee weken bij zijn oom Ayoub verbleven hebben. Vervolgens zou betrokkene naar Maku gegaan zijn. Daar zou hij vernomen hebben dat zijn vader was opgepakt. Vervolgens zou betrokkene illegaal de grens met Turkije hebben (zijn) overgestoken. Vanuit Turkije zou hij in de laadbak van een vrachtwagen naar België zijn gereisd. Daar is hij negen dagen later aangekomen en heeft er op 17 januari 2001 asiel aangevraagd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene onvoldoende ernstige aanwijzingen geeft dat hij Iran heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zo kan betrokkene niet aannemelijk maken dat hij voor gewone deelname aan een protestactie tegen de 'Bonyad' persoonlijk en op systematische wijze vervolgd wordt door de Iraanse autoriteiten, temeer daar hij geen uitgesproken politiek profiel heeft. Zo verklaart betrokkene niet politiek actief te zijn (p.4) en vermeldt hij geen andere problemen die hij in het verleden met de autoriteiten zou hebben gehad. In zijn familie zijn er eveneens geen antecedenten van politieke activiteiten of problemen met de autoriteiten (p.5). Ook vermeldt hij geen betrokkenheid bij oppositiegroeperingen. Het aangehaalde vluchtmotief betreft een eenmalig feit, waarbij betrokkene geen leidersrol zou hebben gespeeld.

Daarenboven is het merkwaardig dat betrokkene zeer vaag blijft over de protestactie zelf. Zo kan hij slechts de naam van één van de andere invaliden die deelnamen, opgeven. Nocht(h)ans zou betrokkene samen met andere invaliden, op een commissievergadering van de 'Bonyad', beslist hebben tot deze actie. Betrokkene zou geprobeerd hebben elke keer naar deze vergaderingen te gaan om alles wat met de 'Bonyad' te maken had, op te volgen (p.13 en 10-11). Bovendien weet betrokkene, hoewel hij deze vergaderingen zou bijgewoond hebben, niet wie de verantwoordelijke van de 'Bonyad' is die hen heeft toegesproken toen ze binnen waren gegaan (p.14). Ook blijft hij zeer vaag en onduidelijk over het tumult dat binnen in het gebouw van de 'Bonyad' is ontstaan. Zo kan betrokkene niet veel zeggen over de aanval van de agenten. Hij zegt dat er op dat moment onrust ontstond onder de invaliden en dat ze niet anders konden doen dan vechten. Over zijn eigen rol hierin blijft hij even vaag. Zo verklaart hij dat hij deed als de andere invaliden. Hij zou geslagen zijn. Hoewel betrokkene gevraagd is dit te beschrijven, zegt hij hier niets meer over (p.17).

Tot slot heeft betrokkene documenten, namelijk een kopie van zijn boekje burgerlijke stand en van een convocatie van de gerechtelijke politie, afgegeven ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. De kopie van de convocatie van de gerechtelijke politie, sectie burgerlijke vervolging, zegt niet waarom hij werd opgeroepen en ondersteunt bijgevolg niet het relaas dat betrokkene aanhaalt. De twee voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Op grond van artikel 1 juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient iedere éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden uitdrukkelijk gemotiveerd (te) zijn.

De motivering moet bovendien afdoende zijn (cf. artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

De bestreden beslissing is in essentie gesteund op drie overwegingen, t.w. verzoeker geeft onvoldoende ernstige aanwijzingen dat hij Iran heeft verlaten uit gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève, verzoeker blijft vaag over de protestactie zelf, en de door verzoeker overgelegde documenten ondersteunen zijn relaas niet.

Eerste onderdeel:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende ernstige aanwijzingen geeft dat hij Iran heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker zou niet aannemelijk maken dat hij voor een gewone deelname aan een protestactie tegen de Bonyad persoonlijk en op systematische wijze vervolgd wordt door de Iraanse autoriteiten, temeer daar hij geen uitgesproken politiek profiel heeft.

In de bestreden beslissing wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat verscheidene medebetoegers van verzoeker zijn gearresteerd of zelfs zonder meer zijn verdwenen. De opmerking vanwege verzoeker dat ook zijn vader werd opgepakt, wordt eveneens onbeantwoord gelaten.

Bovendien houdt de bestreden beslissing al evenmin rekening met de hoedanigheid van “oorlogsinvaliden” in hoofde van verzoeker, en met de daaruit voortvloeiende politieke betrokkenheid.

Verzoeker beschikt daarenboven over een kopie van een convocatie van de gerechtelijke politie, en heeft Iran slechts op illegale wijze kunnen verlaten.

Het staat dan ook onomstotelijk vast dat verzoeker wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij Iran heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De loutere overweging dat noch verzoeker noch zijn familie een uitgesproken politiek profiel hebben kan dan ook niet worden beschouwd als een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De bestreden beslissing dient om die reden dan ook te worden vernietigd.

Tweede onderdeel:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zeer vaag blijft over de protestactie zelf.

Het feit dat verzoeker de protestactie zelf, alsmede de betrokkenen niet gedetailleerd kan beschrijven, respectievelijk opsommen en met naam aanduiden, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker Iran diende te verlaten ingevolge de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en kan derhalve niet als een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (worden beschouwd). De bestreden beslissing dient om die reden dan ook te worden vernietigd.

Derde onderdeel:

Verzoeker heeft ter ondersteuning van zijn asielaanvraag een kopie van zijn boekje burgerlijke stand, alsook een kopie van een convocatie van de gerechtelijke politie, sectie burgerlijke vordering afgegeven.

In de bestreden beslissing wordt zonder verdere motivering gesteld dat de kopie van de convocatie van de gerechtelijke politie niet zegt waarom hij werd opgeroepen, en dienvolgens het relaas van verzoeker niet ondersteunt.

In de bestreden beslissing wordt bij de afwijzing van de voormelde convocatie geen rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden, t.w. de hardhandig beëindigde protestactie, de arrestatie en de verdwijning van medebetoegers, het oppakken van de vader van verzoeker.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dient zij om die reden dan ook te worden vernietigd.”;

2.2. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van de motiveringsplicht;

2.2.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is omdat verzoeker onvoldoende ernstige aanwijzingen geeft dat hij Iran heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat hij niet aannemelijk kan maken dat hij voor gewone deelname aan een protestactie tegen de 'Bonyad' persoonlijk en op systematische wijze vervolgd wordt door de Iraanse autoriteiten, temeer daar hij geen uitgesproken politiek profiel heeft; dat hij verklaarde niet politiek actief te zijn en in het verleden geen andere problemen gehad heeft met de autoriteiten; dat er in zijn familie eveneens geen antecedenten van politieke activiteiten of problemen met de autoriteiten zijn; dat hij evenmin een betrokkenheid bij oppositiegroeperingen vermeldde; dat het aangehaalde vluchtmotief een eenmalig feit betreft, waarbij betrokkene geen leidersrol zou hebben gespeeld;

dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarenboven vaststelt dat het merkwaardig is dat betrokkene zeer vaag blijft over de protestactie zelf; dat hij slechts de naam van één van de andere invaliden die deelnamen, kan opgeven, terwijl verzoeker beweerde samen met andere invaliden op een commissievergadering van de 'Bonyad', te hebben beslist tot deze actie; dat verzoeker zou geprobeerd hebben elke keer naar deze vergaderingen te gaan om alles wat met de 'Bonyad' te maken had, op te volgen; dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker, hoewel hij deze vergaderingen zou bijgewoond hebben, niet weet wie de verantwoordelijke van de 'Bonyad' is die hen heeft toegesproken toen ze binnen waren gegaan; dat hij ook zeer vaag en onduidelijk blijft over het tumult dat binnen in het gebouw van de 'Bonyad' is ontstaan; dat verzoeker weinig informatie kan geven over de aanval van de agenten; dat hij verklaarde dat er op dat moment onrust ontstond onder de invaliden en dat ze niet anders konden doen dan vechten, doch dat hij over zijn eigen rol hierin even vaag blijft; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte vaststelt dat de documenten die verzoeker voorlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, namelijk een kopie van zijn boekje burgerlijke stand en een convocatie van de gerechtelijke politie, niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen; dat de kopie van de convocatie van de gerechtelijke politie, sectie burgerlijke vervolging, niet zegt waarom hij werd opgeroepen en bijgevolg verzoekers relaas niet ondersteunt;

2.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal vooreerst vaststelt dat verzoeker onvoldoende ernstige aanwijzingen aanbrengt die erop wijzen dat hij Iran verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en dit om de in de bestreden beslissing opgenomen motieven; dat verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing evenwel is voorbijgegaan aan het feit dat verscheidene medebetogers van verzoeker zijn gearresteerd of zelfs zonder meer zijn verdwenen; dat met het feit dat zijn vader werd opgepakt, evenmin rekening wordt gehouden; dat verzoeker verder nog aanvoert dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn hoedanigheid van "oorlogsinvaliden" en met de daaruit voortvloeiende politieke betrokkenheid; dat verzoeker tenslotte nog opmerkt dat hij over een kopie van een convocatie van de gerechtelijke politie

beschikt en Iran slechts op een illegale wijze heeft kunnen verlaten; dat uit de bestreden beslissing evenwel niet blijkt dat de Commissaris-generaal zou zijn voorbijgegaan aan het feit dat verscheidene medebetogers zijn opgepakt of verdwenen en dat zijn vader werd opgepakt, vermits deze feiten worden weergegeven in het feitenrelaas opgenomen in de bestreden beslissing; dat in subsidiaire orde kan opgemerkt worden dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal een administratief beroep is en geen jurisdictioneel beroep, zodat het beginsel van de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing is op een administratieve beslissing, en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet moet antwoorden op elk individueel opgeworpen element of argument naar aanleiding van het dringend beroep; dat de Commissaris-generaal de voorliggende feiten op redelijke wijze dient te appreciëren en zijn beslissing met draagkrachtige motieven moet onderbouwen; dat de Commissaris-generaal in casu vaststelt dat verzoeker geen uitgesproken politiek profiel heeft; dat verzoeker immers verklaarde geen lid of sympathisant te zijn van een politieke of religieuze partij, organisatie of vereniging, noch politiek actief te zijn; dat hij voordien nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten en dat ook in zijn familie niemand politiek actief is; dat, wat zijn vluchtmotief betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststelt dat het om een eenmalig incident gaat waarbij verzoeker geen leidersrol heeft gespeeld; dat op basis van voormelde vaststellingen de Commissaris-generaal redelijkerwijze kon besluiten dat verzoeker onvoldoende aanwijzingen gaf die erop wijzen dat hij Iran verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat verzoeker het niet aannemelijk kon maken dat hij voor een gewone deelname aan een protestactie tegen de “Bonyad” persoonlijk en op systematische wijze zou worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten; dat het feit dat zijn vader en andere medebetogers werden opgepakt en dat sommige medebetogers zijn verdwenen hieraan geen afbreuk doet; dat dit feit door geen enkel bewijselement wordt gestaafd en dat deze feiten geen persoonlijke en systematische vervolging van verzoeker aantonen; dat, wat zijn stelling betreft dat zijn hoedanigheid van oorlogsinvaliden op een zekere politieke betrokkenheid wijst, vaststaat dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van een zekere politieke betrokkenheid in zijn hoedanigheid van “oorlogsinvaliden”; dat, zoals reeds hoger werd overwogen, uit zijn verklaringen daarentegen blijkt dat hij niet behoorde tot een politieke partij, organisatie of vereniging noch dat hij andere politieke activiteiten had; dat de kopie van de convocatie van de gerechtelijke politie evenmin de voorgaande vaststellingen vermag te wijzigen, vermits de convocatie niet vermeldt waarom hij is opgeroepen; dat deze brief dan ook geen bewijs uitmaakt van een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève omwille van het deelnemen aan een protestactie;

2.2.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat het bovendien merkwaardig is dat verzoeker zeer vaag is over de protestactie zelf; dat verzoeker stelt dat het feit dat hij de protestactie zelf niet gedetailleerd kan beschrijven, respectievelijk de betrokkenen niet kan opsommen en met naam aanduiden, geen afbreuk doet aan het feit

dat hij Iran diende te verlaten ingevolge een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat uit het administratief dossier blijkt dat deze protestactie de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt, vermits dit het enige feit is dat verzoeker aanvoert ter ondersteuning van zijn asielrelaas; dat van verzoeker dan ook mag verwacht worden dat hij deze gebeurtenis voldoende gedetailleerd kan beschrijven en dat het niet onredelijk is te verwachten dat hij de naam kent van de verantwoordelijke van de “Bonyad” en van zijn medebetogers, temeer daar hij zelf verklaarde de vergaderingen elke keer te hebben bijgewoond om alles wat met de “Bonyad” te maken had op te volgen; dat zijn onwetendheid hieromtrent dan ook zeer merkwaardig is; dat, in samenlezing met het vorig motief, de Commissaris-generaal redelijkerwijze kon besluiten dat verzoeker onvoldoende aanwijzingen geeft die erop wijzen dat hij Iran diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

2.2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat de door verzoeker voorgelegde documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas (een kopie van zijn “boekje burgerlijke stand” en van een convocatie van de gerechtelijke politie) niet vermogen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden (de hardhandig beëindigde protestactie, de arrestatie en verdwijning van medebetogers, het oppakken van de vader van verzoeker); dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat de convocatie van de gerechtelijke politie niet vermeldt waarom hij werd opgeroepen; dat dit gegeven niet wordt tegengesproken door het administratief dossier; dat de Commissaris-generaal derhalve redelijkerwijze kon stellen dat dit document verzoekers asielrelaas niet ondersteunt; dat het immers niet aantoonde dat verzoeker persoonlijk en systematisch vervolgd wordt omwille van de deelname aan een protestactie;

2.2.5. Overwegende dat verzoeker derhalve geen enkel concreet element aanbrengt dat aantoonde dat de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen is kunnen komen; dat de motieven in hun onderlinge samenhang genomen, afdoende en pertinent zijn, en de bestreden beslissing ondersteunen; dat de bestreden beslissing derhalve de motiveringsplicht niet schendt; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.